

**WSPOMNIENIE POŚMIERTNE
O PROF. DR HAB. DR H. C.
ALEKSANDRZE MAKSIMOWIE
1892–1971**

Największą zaletą uczonego jest zdolność widzenia potrzeb jutra i prowadzenie badań zmierzających do ich urzeczywistnienia. Takim uczonym był zmarły 15 czerwca 1971 r. profesor zwyczajny dr Aleksander Maksimow — twórca, organizator i długoletni kierownik pierwszej w Polsce Katedry Torfoznawstwa w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Ze szkołą tą Profesor Maksimow był związany niemal przez całe swoje życie, bogate w osiągnięcia naukowe. Ukończył w niej Wydział Rolny z odznaczeniem Złotym Medalem. W uczelni tej poświęcił się pracy badawczej i dydaktycznej, przechodząc przez wszystkie szczeble naukowe aż do doktora habilitowanego i profesora zwyczajnego.

W swej niezmiernie owocnej pracy twórczej Profesor nigdy nie ustawał i nie szczędził na nią ani czasu, ani energii. Nie przerwał jej też i w czasie okupacji, kiedy to na zlecenie ówczesnych tajnych władz akademickich SGGW pracował w Zakładzie Chemii Rolnej Instytutu Puław-

skiego, zajmując się badaniami nad żyznością gleb i stosowaniem mikroelementów w praktyce rolniczej. Jedną miał tylko w swojej pracy przerwę, gdy po powstaniu warszawskim został wywieziony wraz z rodziną do obozu w Gross-Rosen, a stamtąd do obozu w Mauthausen, z którego po zakończeniu działań wojennych już w pierwszych dniach czerwca 1945 r. wrócił do kraju i mimo wielkiego wycieńczenia rozpoczął natychmiast pracę w SGGW.

Profesor Maksimow był autorem ponad 70 prac naukowych i 8 podręczników oraz współautorem 6 podręczników stanowiących prace zbiorowe. Był On mistrzem wiązania nauki z praktyką rolniczą, której przekazywał wyniki swych prac badawczych w sposób treściwy i jasny — za pomocą przystępnie pisanych podręczników.

Profesor Maksimow był w Polsce pionierem badań właściwości sorpcyjnych gleb, użytkowania torfów oraz stosowania mikroelementów w rolnictwie. Jego prace z tych dziedzin przyniosły rolnictwu polskiemu olbrzymie korzyści praktyczne, a Jemu samemu — światową sławę.

Na niwie wydawniczej Profesor był mocno związany z Państwowym Wydawnictwem Rolniczym i Leśnym, które wydało wszystkie Jego powojenne podręczniki, oraz z Polską Akademią Nauk wydającą jego prace naukowo-badawcze.

W ciągu swych długich lat pracy na stanowisku kierownika Katedry Torfoznawstwa Profesor wykształcił ponad 100 magistrów oraz liczną grupę doktorów i docentów, z których kilku zostało profesorami.

Profesor Maksimow był członkiem licznych towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych.

Za osiągnięcia w dziedzinie badań i organizacji nauczania Prof. Maksimow został odznaczony Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Dziesięciolecia, Złotą Odznaką zasłużonego dla SGGW oraz Złotym Medalem Warszawskiego Towarzystwa Naukowego.

Oprócz wybitnych osiągnięć na polu nauki i praktyki rolniczej Profesor zapisał się także w sercach studentów, kolegów i przyjaciół jako wspaniały człowiek. Był serdeczny, koleżeński, bezpośredni uczynny, pogodny, pełen dowcipu i entuzjazmu i takim pozostał do końca swoich dni. Obce mu było uczucie zazdrości, a cudzymi sukcesami cieszył się jak własnymi. Za te zalety był przede wszystkim poważany, ceniony i kochany. Taki też pozostanie w pamięci wszystkich, którzy go znali. Nie pozwólą też nam zapomnieć o Nim Jego dzieła, z których przez długie jeszcze lata czerpać będą wiedzę nie tylko studenci wyższych szkół rolniczych, ale także i pracownicy rolniczych placówek naukowych oraz szerokie rzesze rolników praktyków.

Jan Michalski